

a la fàbrica, on té un lloc confortable i fins ajudants subalterns per a fer la feina. Si ha de desplaçar-se fora del seu lloc de treball, generalment la casa corre amb les despeses del desplaçament... això sense comptar que viu on li plau, que és lliure d'altres despeses, com són telèfon, servei apropiat, etc., i que el metge ha de viure forçosament en punt cèntric, en pis baix, per tant, més lloguer, més tributs, que ha de tenir telèfon i ha de tenir el suficient servei perquè a casa seva no quedi mai sense ningú per a poder rebre un encàrrec.

Estem conformes en què hi ha moltes famílies que no podent ésser assistides per la beneficència pública per no reunir les condicions necessàries de pobresa que requereix aquest servei, no poden tampoc suportar el pes d'una malaltia amb les seves despeses de visites mèdiques, mitjans de diagnòstic i intervencions quirúrgiques i que, en canvi, poden assegurar aquesta despesa mitjançant un estipendi mensual.

Però anem a estudiar aquest estipendi mensual tal com hauria d'ésser, perquè estem molt conforme que el qui vulgui assegurar-se l'assistència mèdica pagui aquesta al seu preu, però no que sobre l'avantatge de salvar-se de la sotragada econòmica d'una malaltia, encara hi vulgui fer un negoci a costa dels metges. Això, no!

Calculant els malalts allitats, els de consultori i els sotmesos a tractament físics, en una població de 1.000.000 d'habitants, contem que visiten els metges 10.000 persones diàries, per la qual cosa correspon pagar 1 per 100 de visita mèdica diària a cada habitant, comptant les visites a 10 pessetes correspon, doncs, 0'10 pessetas diàries per persona, o siguin 3 pessetes al mes per persona. Comptant les intervencions quirúrgiques grosses i petites a raó d'1 per 400 habitants cada any i comptant les intervencions quirúrgiques compres clínics i tot a un promig de 1.000 pessetes, resulta que en una població d'un milió de veïns representa un dispendi general de pessetes 2.500.000, o siguin 2'50 pessetes l'any per persona. Comptant, a més, 1 pesseta l'any per persona, hauria de pagar al mes 3 pessetes i 30 cèntims, una família de cinc persones hauria de pagar per assegurança de l'assistència mèdica perquè aquesta no fos ruïnosa per als metges, la quantitat de 16'50 pessetes mensuals, comptant a part tot el que correspongués a altres despeses

generals de les entitats, unes 20 pessetes mensuals. Que no és cap exageració si les entitats d'assegurança en lloc d'indicar els metges que han d'assistir-los es limitessin a pagar elles sota tarifa expressa els honoraris devengats per als assegurats, en les visites fetes al metge de la seva lliure elecció.

Mentre no es faci així, l'assegurança mèdica serà una ruïna per a l'estament, una humiliació per al metge llogat i un perjudici per al públic, perquè el metge assalariat i cansat de treballar no podrà dedicar les seves hores necessàries a l'estudi per a perfeccionar-se.

Un altre aspecte de l'assegurança mèdica, que cal considerar, és el de les entitats que l'integren.

La societat, és diu, té tendència a assegurar-se dels riscos de malaltia, és un fet consumat que l'hem d'acceptar, sinó ell ens atropellaria. I emprats amb aquesta doctrina, han nascut pertot arreu entitats que es dediquen a facilitar a la societat la manera d'assegurar el risc de malaltia. Aquestes societats poden ésser de quatre aspectes diferents: a) Entitats particulars formades per profans. b) Entitats formades per metges amb fins lucratius. c) Entitats mutualistes creades per agrupacions preconstituïdes. d) Mancomunitats de metges.

a) *Entitats particulars formades per profans.* Uns quants senyors que reuneixen un capital, llogant metges per assistir als malalts. Aquestes entitats, en les que sols hi ha uns senyors que cerquen un rèdit a un capital emprat, són una indigna explotació de la misèria mèdica i de la misèria social que emparant-se en una quota ridícula vol fugir de l'hospital.

b) *Entitats creades per metges amb fins lucratius.*—En aquestes el paper d'accionistes el representen companys nostres que es transformen en burgesos dels seus companys, en poder d'elles els metges-esclaus són més ben retribuïts, no tot el que ho haurien d'ésser, donat que les accions han de donar un rèdit i els treballs de propaganda són de cost crescut. Moralment els metges senten més humiliats pel fet que ho són pels seus mateixos col·legues-burgesos.

c) *Entitats mutualistes creades per agrupacions preconstituïdes.*—Montepius de tallers, de fàbriques, de cases comercials, etc., creen entre elles l'assegurança d'assistència mèdica; la quota és generalment reduïda, però com solen estar